

Ik moet iets bekennen: toen ik twaalf was heb ik een leugen verteld.

Nou is dat op zich geen schokkende bekentenis, elke twaalfjarige liegt. De meeste van die leugentjes hebben niets om het lijf. De meeste van die leugentjes zijn nietszeggende onwaarheden zonder gevolgen. De meeste ben je nu allang weer vergeten.

De leugen die ik hier wil bekennen is van een andere orde. Het is er een die niet zonder gevolgen is geweest. Je zou zelfs kunnen zeggen dat de leugen *grote* gevolgen heeft gehad, gevolgen die ik nooit helemaal onder ogen heb durven zien.

Ik ben deze leugen nooit echt vergeten, al moet ik wel zeggen dat ik er lange periodes niet aan heb gedacht. Ik heb hem vaak vakkundig weten weg te stoppen, ergens in mijn herinneringen, maar het is nooit gebeurd dat iemand zei: weet je nog van die ene leugen en dat ik niet wist waar het over ging. Diep vanbinnen heb ik altijd heel goed geweten wat ik heb gedaan.

Toen mijn moeder mij vanochtend belde, omdat ze in een ongewone aanval van opruimwoede de tas was tegengekomen, wist ik dan ook meteen waar ze het over had. *De tas. De brieven. De leugen.*

Zonder na te denken heb ik al mijn afspraken afgezegd en heb ik de trein gepakt. Nu zit ik hier op de zolder van het huis van mijn ouders. Voor mij ligt een oude, knisperende, witte, plastic tas met daarop een kleurrijk logo van v&d. In de tas: brieven die al sinds de winter van 1998 op mij liggen te wachten.

De brieven zijn mijn brieven. Ze zijn van mij, maar niet omdat ik ze heb geschreven en ook niet omdat ze aan mij gericht zijn. Ze zijn geschreven door mensen uit het hele land, gericht aan iemand die ik niet ben. En laat dat nou precies de reden zijn dat de brieven mij wel toebehooren.

In maart 1998 verscheen onderstaande brief in de brievenrubriek *Achterwerk*, achter op de *VPRO Gids*:

***M'n lieve hondje**
 Ik ben een jongen van 12. Ik word op mijn school door iedereen gepest. Ze discrimineren me als de toring. Alleen omdat, denk ik, ik uit een ander land kom. Mijn naam gebruiken ze altijd. Dan zeggen ze: 'Hoorde je dat, BURP, doe je dat thuis ook of zo?' en dan kijken ze mij aan.
 Eerst moest je je huisdier meenemen. Mijn teckel heet Søren. Toen zeiden ze: 'Wossie nie seuru!' Ze gingen ook met kluiten naar m'n lieve hondje gooien. Dit gedicht maak ik nu er onder een auto een einde aan zijn leven is gekomen:
Lieve Søren / Ik mis je
Hoe kon dit nou gebeuren / Nog een kusje
Börre
 Heb je antwoord voor mijn problemen? Voor elke inzender een kadootje.
 BÖRRE LYNSTRØM (12), NIGTEVEGT

Een lief en zelig briefje.

Ware het niet dat alles aan deze brief verzonnen is. Alles was gelogen: de discriminatie, de teckel (*teckel*), de naam Börre Lynstrøm. Het is allemaal fictie. Ik kan dat niet genoeg benadrukken. Börre bestaat niet. *He ain't real. Börre n'existe pas.*

Hoe ik dat zo zeker weet? Deze brief is geschreven door Jelle, mijn beste vriendje toen, en mij.

De brieven in de v&d-tas zijn reacties op deze leugenachtige brief. Het is een tas vol. Het zijn er meer dan honderd, de meeste handgeschreven.

Ik was de leugen dan wel nooit vergeten, de impact is een stuk groter dan ik me herinner. Dat komt vermoedelijk omdat ik de brieven nooit goed tot me heb laten doordringen. Ik bedoel: we hebben de brieven destijds nauwelijks een blik waardig gekeurd of zelfs helemaal niet gelezen. We hebben ze ter kennisgeving aangenomen en zijn gewoon weer overgegaan tot de orde van de dag. We waren jongetjes van twaalf.

Gelukkig heeft mijn moeder, de schat, de brieven op zolder bewaard, voor een nog onbekend moment in de toekomst. Zo gaat dat: de meeste dingen worden bewaard omdat ze niet worden weggegooid, een enkel ding wordt bewaard om te worden teruggevonden.

Nu zit ik hier, oog in oog met de gevolgen van onze leugen, die heus niet kwaad bedoeld was, en word ik overgenomen door een gevoel van onontkoombaarheid. Dit zijn serieuze gevolgen. Hier moet ik iets mee.

3

Lieve lezer, daarom schrijf ik je. Omdat het nu, meer dan vijftientwintig jaar later, tijd is om de leugen te bekennen, de gevolgen onder ogen te zien en om mijn excuses te maken.

Om het goed te maken ga ik de brieven alsnog de aandacht en liefde geven die ze verdienen. Ik ga ze lezen, ik ga ze woord voor woord spellen, ik ga ze doorvoelen, ik ga ze met je delen. Dat is het enige juiste wat ik nu kan doen om die liefde eer aan te doen, om die liefde niet langer te verspillen.

Dit is mijn mea culpa.